

Epistola către Evrei (6) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 5.11-6.20

Cuprinsul

A treia avertizare împotriva căderii de la credință (Evrei 5.11–6.20).....	1
Pericolul imaturității spirituale (versetele 11-14).....	1
Pe calea către maturitate (versetele 1-3)	3
Șase lucruri care caracterizează iudaismul Vechiului Testament (versetele 1-3)	4
Cinci mari privilegii exterioare legate de creștinism (versetele 4-6)	5
Căderea de la credință/apostazia (versetele 6-8)	6
Încurajarea de a „merge mai departe” pe calea credinței (versetele 9-12).....	8
Cuvântul lui Dumnezeu – un fundament sigur pe care se poate clădi credința (versetele 13-15)	9
Patru imagini, care descriu speranța sigură, pe care o avem în Hristos în Locul Preasfânt ceresc (versetele 18-20).....	11

A treia avertizare împotriva căderii de la credință (Evrei 5.11–6.20)

Pericolul imaturității spirituale (versetele 11-14)

În Evrei 5.11-6.20, autorul face o pauză pentru a avertiza împotriva căderii din credință. Această digresiune, la fel ca și celelalte din această epistolă pe aceeași temă, poate fi considerată o intercalare.¹

Versetele 11,12

Scriitorul a recunoscut că tema preoției lui Melhisedec ar putea fi greu de înțeles pentru evrei și a atribuit această problemă imaturității lor spirituale. Ei fuseseră împiedicați în creșterea lor spirituală și, de aceea, el i-a mustrat cu cuvintele:

Evrei 5.11,12: ... despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, pentru că v-ați făcut greoi la auzire. Pentru că, deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți din nou nevoie ca cineva să vă învețe care sunt elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte și nu de hrană tare.

Evreii au înțeles cu greu revelația creștină a adevărului, deoarece erau împiedicați de vechile lor legături cu iudaismul. Ei se agățau de elementele slabe și sărace ale iudaismului (dacă nu în practică, cel puțin în inimă), și acest fapt le îngreuna înțelegerea celor mai simple principii ale

¹ Vezi J.N. Darby, *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*, la Evrei 5. Darby scrie: Ceea ce urmează [de la Evrei 5.11] până la sfârșitul capitolului 6 este o intercalare care se referă la starea destinatarilor scrisorii. (Sursa: bibelkommentare.de.)

creștinismului. Când Domnul Isus atârna pe cruce, El Însuși a pronunțat o judecată guvernamentală: orbirea urma să vină peste această religie pământească (iudaismul) (Psalmul 69.24,25). Dacă ar fi rămas în comunitate cu această religie, ar fi moștenit orbirea care însoțea această judecată. Evident, această judecată a început să-și arate efectul printre ei (2 Corinteni 3.14-16).

Prin urmare, autorul epistolei îi considera pe evrei ca fiind imaturi spiritual (*infants* = „copii mici”), care trebuiau să învețe din nou fundamentele Evangheliei. Credincioșii din Corint rămăseseră în urmă în creșterea lor spirituală și erau considerați „imaturi” (*babes* = „bebeluși”) din cauza *carnalității* lor (1 Corinteni 3.1); evreii, pe de altă parte, erau considerați „prunci” (Evrei 5.13) din cauza *legalismului* lor. Ei trebuiau să fie învățați din nou lucrurile pe care el le numește „elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu”. Aceste elemente sunt învățăturile fundamentale despre Hristos ca Împărat și Mesia al lui Israel. Este adevărul care a fost revelat în lucrarea Sa pământească *înainte* de cruce – în esență, ceea ce se găsește în Evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca). W. Kelly spune:

Aceste [elemente] sunt numite „începutul cuvintelor lui Dumnezeu” și înseamnă ceea ce Dumnezeu a dat în Hristos în timpul vieții Sale pe pământ. Nu sunt incluse mântuirea și ceea ce conferă creștinismului caracterul său adevărat și distinctiv: înălțarea Sa la cer și darul Duhului. [...]

„Cuvântul începutului lui Hristos” se referă, de fapt, la ceea ce a fost revelat în zilele vieții Sale trupești și a fost consemnat la timpul potrivit ca slujba Sa în Evanghelii.²

Faptul că evreii trebuiau să fie „din nou” învățați aceste principii de bază indică faptul că ei regresaseră. Ei știau și recunoșteau că Domnul Isus era Mesia, dar, într-un fel, fuseseră confuzi cu privire la aceste lucruri și păreau să le pună acum la îndoială. De aceea trebuiau să fie învățați din nou despre acestea. Aceasta ne arată că, dacă nu progresăm în adevărul lui Dumnezeu, ne vom îndepărta de El. Dacă nu progresăm, vom regresa. Evreii ezitau și mintea lor era încetșată, iar acest fapt îi va face în cele din urmă să se întoarcă la convingerile lor anterioare.

Versetele 13,14a

Evrei 5.13,14a: Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, ...

Scriitorul face aici o legătură interesantă între „lapte” și „hrană tare”. Dacă laptele, așa cum am constatat, corespunde adevărului din Evanghelii, atunci hrana tare este revelația deplină a adevărului creștinismului, așa cum se găsește în epistole. Domnul face distincția între aceste două lucruri (lapte și hrană solidă) în Ioan 14.25,26: „V-am vorbit *acestea*, când încă sunt cu voi. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va învăța *toate* și vă va aminti toate câte v-am spus.” El a numit „acestea” adevărul din slujba Sa, iar adevărul care urma să fie cunoscut după venirea Duhului Sfânt, El l-a numit „toate”. „Toate” se referă la revelația completă a adevărului în creștinism. Scriitorul nu vorbește în mod disprețuitor despre lapte – el recunoaște că acesta are locul său în etapele de dezvoltare ale creșterii sufletului. Dar din modul

² W. Kelly, „Hebräer 5”, *An Exposition of the Epistle to the Hebrews: with a new version*, Londra (T. Weston) 1905, pag. 97,101.

în care vorbește despre hrana tare, reiese clar că tocmai această hrană este ceea ce dorește cu adevărat pentru sfinți.

Versetul 14b

El continuă apoi și spune:

Evrei 5.14b: [... iar hrana tare este pentru cei maturi], care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul.

Astfel, scriitorul face aluzie la modul în care un om devine capabil să consume hrană tare după ce s-a hrănit anterior numai cu lapte, adică la modul în care face progrese spirituale și devine un creștin adult (matur): ocupându-se adesea de adevăr, „obișnuindu-se” cu el, așa cum spune aici. Asta înseamnă că, dacă ne preocupăm cu studiul revelației creștine, vom fi răsplătiți prin înțelegerea ei. Evangheliile prezintă adevărul Împărăției, dar *nu* dezvăluie creștinismul. Creștinismul a început abia când a existat un Om în cer (Faptele apostolilor 1) și Duhul lui Dumnezeu a fost trimis să locuiască în credincioși (Faptele apostolilor 2; compară cu Ioan 7.39). Epistolele au fost scrise din această perspectivă și numai ele ne comunică poziția noastră creștină deplină. Aceasta înseamnă că cei care se concentrează doar pe Evanghelii și neglijează adevărul din epistole vor rămâne în urmă în creșterea lor spirituală. De aceea, ar trebui să luăm bine în inimă adevărul din epistole; el este temelia noastră. El este cel care ne întărește în credința creștină.

Adăugând „pentru a deosebi binele și răul”, scriitorul arată că creșterea și progresul în lucrurile spirituale nu înseamnă doar înțelegerea intelectuală a adevărului, ci și dezvoltarea judecății morale și a înțelegerii lucrurilor practice. Aceasta este important, deoarece arată că adevărul ar trebui să aibă un efect moral asupra noastră. Nu ar trebui să înțelegem adevărul doar (intelectual), ci ar trebui să ne atingă (moral). Aceasta, spune el, se realizează prin faptul că suntem „deprinși” în adevărul pe care îl învățăm.

Pe calea către maturitate (versetele 1-3)

Versetele 1-3

Evrei 6,1-3: De aceea, lăsând cuvântul începutului lui Hristos, să mergem spre maturitate, neașezând din nou o temelie a pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, a învățaturii despre spălări și despre punerea mâinilor și despre învierea morților și despre judecata eternă; și vom face aceasta, dacă va îngădui Dumnezeu.

După ce a menționat pericolul regresului spiritual, scriitorul îi îndeamnă pe evrei să „mergem spre maturitate”. Cuvântul tradus aici prin „maturitate [desăvârșire]” (*teleiotes*) este același cuvânt de bază din textul grecesc care este folosit în Evrei 5.14 pentru „maturi” (*teleios*). Avertizându-i să continue spre desăvârșire, el se referea la faptul că ei trebuiau să se consolideze în „hrana tare” a revelației creștine a adevărului. Aceasta se găsește, după cum am constatat, în epistole – în special în epistolele lui Pavel.

În același timp, el a căutat să-i împiedice să se întoarcă la poziția vechi-testamentară din iudaism, de unde veniseră. Ei trebuiau să „continue” de la principiile Împărăției, pe care Domnul le-a învățat în timpul slujirii Sale pe pământ – de la „cuvântul începutului lui Hristos” – până la „maturitatea deplină” în creștinism. Acești credincioși evrei se aflau, ca să spunem așa, pe un pod, care se întindea de la iudaism la creștinism. Ei trebuiau să părăsească acest pod, nu prin întoarcerea la sistemul iudaismului din Vechiul Testament, ci prin înaintarea spre revelația deplină din

creștinism. Dacă ar fi rămas pe pod, undeva între iudaism și creștinism, aceasta le-ar fi împiedicat creșterea spirituală și ar fi rămas prunci (*babes*). Marele pericol al imaturității spirituale constă în faptul că, în această stare, cineva tinde să înțeleagă greșit anumite aspecte ale adevărului și apoi le respinge, crezând că sunt erori. Aceasta arată că rămânerea pe loc (ne înaintarea) în adevăr are consecințe negative. Este în regulă ca nou convertit să fii un copil mic, adică un „prunc” în lucrurile spirituale, dar nu este voia lui Dumnezeu să rămânem în această stare (Efeseni 4.14).

Când spune „lăsând cuvântul începutului lui Hristos”, el *nu* se referă la faptul că ar trebui să renunțăm la învățăturile, pe care Hristos le-a predicat în timpul slujirii Sale pe pământ; nici nu se referă la faptul că ar trebui să renunțăm la adevărurile fundamentale ale creștinismului pentru „adâncimile lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.10). Dumnezeu nu ne-ar încuraja niciodată să renunțăm la învățăturile lui Hristos, nici să renunțăm la fundamentele creștinismului. Ideea de „a lăsa (părăsi)” înseamnă aici a merge mai departe în adevărul pe care ei l-au primit prin slujirea lui Hristos.

Șase lucruri care caracterizează iudaismul Vechiului Testament (versetele 1-3)

El menționează șase lucruri, care caracterizau iudaismul Vechiului Testament, și la care ei nu trebuiau să se întoarcă, deoarece acestea fuseseră înlocuite de „bunurile” viitoare, care începuseră prin moartea și învierea lui Hristos (Evrei 9.11; 10.1). El spune că ei nu trebuie „să așeze din nou o temelie” ...

- „a pocăinței de fapte moarte” (Evrei 6.1)
Aceasta este o referire la ceea ce făceau copiii lui Israel în Ziua Ispășirii, „mâhnindu-și sufletele” în pocăință (Leviticul 16.29). El numește aceasta „fapte moarte”, deoarece problema păcatului a fost rezolvată pentru credincioși odată pentru totdeauna prin lucrarea împlinită a lui Hristos pe cruce. Păcatele creștinilor credincioși sunt îndepărtate pentru totdeauna; ele nu sunt acoperite doar pentru încă un an, așa cum se făcea în ritualul vechi-testamentar din Ziua Ispășirii. Prin urmare, această practică nu mai este necesară.
- „a credinței în Dumnezeu” (Evrei 6.1)
Aceasta se referă la înțelegerea ortodoxă iudaică a lui Dumnezeu ca „*un singur DOMN*” (Deuteronomul 6.4). Aceasta era credința în Dumnezeu, fără a cunoaște și a distinge cele trei Persoane ale Trinității, deoarece acest adevăr nu fusese încă revelat în timpurile Vechiului Testament. Pentru o astfel de revelație, Hristos a trebuit să vină în lume, pentru a-L vesti pe Tatăl (Matei 11.27; Ioan 1.18). Dacă se întorceau acum la revelația incompletă a lui Dumnezeu, pe care o aveau sfinții Vechiului Testament, aceasta însemna să respingă lumina, pe care o avem acum în creștinism, și să o considere în esență ca fiind falsă.
- „învățături despre spălări” (Evrei 6.2)
Aceasta se referă la spălările ceremoniale, care caracterizau iudaismul. Ele simbolizau sfințenia necesară pentru a se apropia de Dumnezeu în închinare. Toate aceste curățiri exterioare nu sunt necesare în creștinism, deoarece noi am fost „sfințiți” prin lucrarea desăvârșită a lui Hristos (1 Corinteni 6.11; Efeseni 1.4; Coloseni 1.22; Evrei 3.1).
- „despre punerea mâinilor” (Evrei 6.2)
Aceasta se referă la ritualul asociat cu jertfele evreiești (Leviticul 1.4; 3.2; 4.4; 16.21 etc.). Această practică însemna că cel care aducea jertfa se identifica cu jertfa pe care o aducea la altar. Însă, întrucât jertfa lui Hristos este împlinirea jertfelor iudaice, acestea nu mai trebuie aduse, și, prin urmare, nici această practică nu mai este necesară. (Aceasta nu se

Capitolul 5.11-6.20

referă la punerea mâinilor în Biserica primară, așa cum este relatat în Faptele apostolilor 6.6; 8.17; 9.17 etc.)

- „despre învierea morților” (Evrei 6.2)

Aceasta se referă la înțelegerea limitată, pe care o aveau sfinții din Vechiul Testament despre înviere. Ei cunoșteau învierea doar într-un sens general. Vedem aceasta în cuvintele pe care Marta le-a adresat Domnului în Ioan 11.24. Răspunsul ei este considerat ca fiind înțelegerea ortodoxă iudaică a învierii. Evanghelia a adus însă „viața și neputrezirea la lumină” (2 Timotei 1.10), iar noi știm acum că există două învieri de două feluri complet diferite (Ioan 5.28,29; Faptele apostolilor 24.15 etc.): va fi o înviere a „celor drepti” „*dintre* morți”, urmată de învierea „celor nedrepti” – și între aceste învieri vor trece o mie de ani [Apocalipsa 20.11-15]. Dacă acești evrei ar reveni la înțelegerea limitată a învierii, așa cum o cunoșteau sfinții Vechiului Testament, aceasta ar însemna că s-ar îndepărta de adevărul revelat prin Evanghelie.

- „despre judecata eternă” (Evrei 6.2)

Aceasta se referă la înțelegerea iudaică a judecății din ziua de apoi (Iov 19.25; Ioan 11.24). Din nou, Evanghelia a adus la lumină multe alte detalii despre judecata eternă, așa cum se găsesc ele în Noul Testament, și de aceea putem vorbi acum cu mai multă certitudine despre aceasta. A se îndepărta de ceea ce a fost revelat în creștinism cu privire la acest subiect înseamnă a ignora această revelație superioară.

Observă: scriitorul nu îi îndeamnă pe evrei să nege aceste lucruri, deoarece toate erau adevărate și date de Dumnezeu. El le spune că ei trebuie să „meargă spre maturitate” și să primească revelația mai deplină a adevărului, care a ieșit la lumină în creștinism. Dacă s-ar întoarce acum la revelația limitată a adevărului, așa cum se găsește în Vechiul Testament cu privire la aceste subiecte, aceasta ar însemna să se îndoiască dacă într-adevăr noi am primit o revelație de la Dumnezeu în Evanghelie. Aceasta este apostazia. De aceea, el îi sfătuiește să nu rămână în urmă, ci să meargă înainte. El adaugă: „Vom face aceasta, dacă Dumnezeu va îngădui” (Evrei 6.3). Dumnezeu „vrea” ca toți oamenii „să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului” (1 Timotei 2.4), dar adesea acest fapt nu se întâmplă, pentru că oamenii refuză să practice credința personală și să fie plini de râvnă.

Cinci mari privilegii exterioare legate de creștinism (versetele 4-6)

Versetele 4-6

Acest fapt îl determină pe scriitor să accentueze în mod deosebit pericolul de a se lepăda de credință. El menționează *cinci* privilegii exterioare, pe care creștinismul le-a adus în lume. El spune:

Evrei 6.4-6: Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii.

La prima vedere, s-ar putea părea că se referă la privilegiile celor care L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor al lor; dar, de fapt, cineva ar putea să aibă parte de toate cele cinci lucruri, fără să fie mântuit! Identificându-se în mod exterior cu comunitatea creștină, cineva (un credincios doar cu numele) poate avea parte de aceste lucruri și le poate experimenta, fără să aibă viața divină. Ceea ce vrea să spună scriitorul este următorul lucru: este un mare avantaj să fii identificat cu mărturia

creștină, dar aceasta implică și o mare responsabilitate. El vorbește despre anumite privilegii exterioare, pe care le are o astfel de persoană:

- Ea a fost „luminată”.
Un om devine luminat prin auzirea adevărului prezentat în Evanghelie; acest fapt îi dă înțelegere. Aceasta *nu înseamnă* că el crede în Evanghelie și că L-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor al său. Luminarea nu este nașterea din nou și mântuirea. A fi luminat îl face însă pe cineva foarte responsabil, pentru că Dumnezeu îl face pe om responsabil pentru măsura luminii care i-a fost dată și el va fi judecat în consecință (Luca 12.47,48).
- Ea a „gustat darul ceresc”.
Aceasta se referă la revelația creștină a adevărului – la „credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Este acest „bun prețios” al adevărului, pe care trebuie să-l păstrăm (2 Timotei 1.14; Apocalipsa 3.11). Cineva poate veni la adunările creștine, în care sunt expuse aceste adevăruri cerești, și gustă aceste lucruri în mod exterior, auzindu-le. (Reține: „a gusta” înseamnă a încerca ceva, fără a-l consuma neapărat.)
- Ea „a devenit părtaș al Duhului Sfânt”.
El nu spune că cineva are Duhul locuind în el, ci mai degrabă că a „avut parte” la Duhul. Duhul nu locuiește doar *în* credincioșii care cred în Domnul Isus Hristos, ci El locuiește și *printre* credincioșii din casa lui Dumnezeu (Ioan 14.17; Faptele apostolilor 2.1-4). Un necredincios sau un simplu mărturisitor poate fi într-o comunitate creștină, unde lucrează Duhul lui Dumnezeu, și poate avea parte în exterior de lucrurile care se întâmplă acolo. În acest fel, el este „părtaș al Duhului Sfânt”, fără a fi mântuit și pecetluit cu Duhul. Reține: cuvântul din textul grecesc, tradus aici prin „părtaș”, este *metecho*. Acest cuvânt indică o participare la ceva, fără a specifica în ce măsură are loc această participare. Scriitorul nu folosește *koinonea* – cuvântul obișnuit pentru „a avea parte” se referă la o participare deplină la ceva. Prin urmare, a deveni părtaș din acest verset se referă la o participare exterioară sau parțială. (Compară modul în care aceste două cuvinte grecești sunt folosite în Evrei 2.14.)
- Ea „a gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu”.
Aceasta se referă la ascultarea Scripturii interpretate în adunarea creștină, fără a se specifica în detaliu dacă adevărul predicat a fost cu adevărat primit în credință. Și aici, „gustarea” indică un lucru exterior. Cineva poate auzi și înțelege adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, fără să-l accepte personal în credință.
- Ea „a gustat lucrările de putere ale veacului viitor”.
Aceasta se referă la minunile care s-au întâmplat în cercul creștin și pe care cineva le-a putut vedea și chiar experimenta personal. Este foarte posibil ca un simplu mărturisitor să fi fost vindecat prin aceste minuni, în timp ce se afla printre creștini.

Căderea de la credință/apostazia (versetele 6-8)

Versetul 6

Scriitorul a enumerat acum câteva dintre privilegiile exterioare legate de „venirea lui Hristos în lume” (prima Sa venire). Acum el îi avertizează pe evrei cât de grav este să neglijeze aceste lucruri și să se întoarcă la iudaism; aceasta ar echivala cu o cădere de la credință. El reia ideea din versetul 4 și spune:

Evrei 6.6: [Pentru că este imposibil ca cei care [...] au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii.

A *cădea* înseamnă a se lepăda de credință, apostazie (Luca 8.13; 2 Tesaloniceni 2.3; 1 Timotei 4.1; Evrei 3.12). Înseamnă a renunța la credința pe care cineva a mărturisit-o odată. În acest caz, este vorba de o îndepărtare de la revelația creștină a adevărului, după ce ea a fost acceptată.

Un *apostat* este deosebește de cineva care *respinge* Evanghelia. Cel care o respinge este cineva care nu a mărturisit niciodată că el crede în Evanghelie; dar un apostat a mărturisit odată că el crede în Evanghelie. A se lepăda de credință este ceva ce ar face doar un mărturisitor fără viață, un simplu mărturisitor. A te întoarce și a fi re primit în sinagogă, cu tot ceea ce aceasta reprezintă, ar însemna să fii de acord cu cei [din iudaism] care L-au renegat și L-au răstignit pe Domnul Isus. Cine face așa ceva, practic Îl răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu! Cât de grav este acest fapt! Un astfel de pas este atât de definitiv, încât restaurarea este imposibilă! Odată ce cineva a căzut, nu mai există nicio speranță că se va „pocăi”. F.B. Hole a spus:

Ne atrage atenția că aici se spune „*imposibil*” și nu „*improbabil*”.³

Iuda Iscarioteanul este un exemplu. Chiar dacă el nu a intrat în contact cu lumina deplină a creștinismului, deoarece Duhul Sfânt încă nu venise, el a văzut totuși lucrurile menționate în Evrei 6.4 și 5 și a luat parte la ele – dar, cu regret, s-a îndepărtat de ele și, astfel, s-a îndreptat spre propria sa pieire.

Un adevărat credincios nu va cădea din credință. Poate că el va aluneca și se va îndepărta de Domnul, dar el nu va renunța la credință. Când adevărații credincioși se îndepărtează de Domnul, Scriptura vorbește de obicei mai degrabă despre faptul că ei „se pot poticni” (2 Petru 1.10; 1 Ioan 2.10; Iuda 24), mai degrabă decât că se lepădă. Prin urmare, credincioșii se pot poticni, dar nu cad în sensul că se lepădă de credință. Walter Scott exprimă aceasta succint:

Pentru alunecare există un remediu, pentru lepădarea de credință nu există.⁴

Mulți creștini nu cunosc diferența dintre *alunecare* și *cădere* și confundă adesea aceste două lucruri. Ei iau pasaje din Scriptură, care se referă la simpli mărturisitori, care sunt în pericol de a se lepăda de credință, și presupun că aceste pasaje se referă la adevărații credincioși. În acest fel, mulți au ajuns la concluzia greșită că un credincios își poate pierde mântuirea, dacă păcătuiește și se îndepărtează de Domnul. Dar această concepție greșită neagă siguranța veșnică a credinciosului, pe care Sfânta Scriptură o exprimă clar (Ioan 10.28,29 etc.).

Versetele 7,8

Scriitorul adaugă avertismentului său o imagine, pentru a arăta că participarea la binecuvântările exterioare nu convertește o persoană:

³ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 5: *Hebräerbrief – Offenbarung*, Hückeswagen (CSV) 1999, pag. 44.

⁴ W. Scott, *Doctrinal Summaries or: Brief Expositions of Important Scriptural Truths and Doctrines*, Londra (Pickering & Inglis), pag. 41.

Evrei 6.7,8: Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare acelor pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și măracini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars.

Aceasta ilustrează cele două tipuri de inimi care există printre oameni: una este comparată cu un pământ bun, iar cealaltă cu un pământ rău. Ambele primesc ploaia, pe care o dă Dumnezeu, dar un pământ aduce roade, iar celălalt spini fără valoare, care nu servesc decât pentru a aprinde focul (un simbol al judecății lui Dumnezeu). În același fel, „pământul bun” din adevăratul copil al lui Dumnezeu va aduce roade pentru Dumnezeu (Luca 8.15), dar pământul rău dintr-un simplu mărturisitor va deveni evident când acesta se va îndepărta de credință, iar sfârșitul său va fi judecata.

Încurajarea de a „merge mai departe” pe calea credinței (versetele 9-12)

Versetul 9

Celelalte versete din această intercalare exprimă încrederea scriitorului că marea majoritate a celor cărora le scria erau cu adevărat credincioși; de aceea, acestea sunt cuvinte de încurajare pentru ei. El era convins că ei își vor arăta credința adevărată, dacă vor continua pe calea credinței. El spune:

Evrei 6.9: Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire, chiar dacă vorbim astfel.

Cu aceste cuvinte, el îi asigură pe cititorii săi că avertismentul său împotriva căderii din credință nu voia în niciun caz să pună la îndoială autenticitatea convertirii lor. El era convins că în ei se petrecuse o lucrare adevărată a lui Dumnezeu și, numindu-i „preaiubiți”, îi deosebește de aceia dintre ei care ar putea cădea.

„Lucrurile care țin de mântuire” sunt acele semne inconfundabile din viața unui om, care mărturisesc că el are cu adevărat viața divină – că este cu adevărat mântuit. Sunt lucruri precum: ascultarea de Dumnezeu, dragostea pentru Domnul Isus, dragostea pentru poporul Domnului și dorința de a fi împreună cu ei etc. Acestea sunt „semnele vieții” divine, care dovedesc că cineva a trecut cu adevărat „din moarte la viață” (Ioan 5.24). În acest pasaj, scriitorul Epistolei către Evrei menționează trei lucruri care se regăsesc adesea împreună în Sfânta Scriptură și care însoțesc convertirea unei persoane: „dragostea” (Evrei 6.10), „speranța” (Evrei 6.11) și „credința” (Evrei 6.12). Vezi și 1 Tesaloniceni 1.3.

Versetul 10

Scriitorul se concentrează aici în mod special asupra dragostei lor pentru sfinți. El spune:

Evrei 6.10: Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților.

Acești credincioși evrei arătaseră o dragoste sinceră pentru poporul Domnului, iar el le amintește că Dumnezeu nu uitase acest fapt și că îi va răsplăti pe măsură pentru slujba lor în Numele Domnului. Acestea trebuie să fi fost cuvinte încurajatoare pentru ei.

Versetele 11,12

Evrei 6.11,12: Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit, ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile.

Dorința lui era ca ei să continue pe calea stăruinței – să continue să facă ceea ce făcuseră, pentru că aceasta era voia Domnului. Dorința lui era ca „*fiecare* dintre ei” să acționeze în acest sens. Aceasta arată că urmarea Domnului este o chestiune individuală (Matei 16.24: „Dacă *cineva* vrea să vină după Mine ...”). El voia ca ei să continue neclintiți până când „speranța” lor în Hristos va deveni realitate, când vor fi glorificați împreună cu El. Această speranță, care îi așteaptă pe credincioși, depășește cu mult tot ceea ce așteptau sfinții Vechiului Testament. Evreii nu trebuiau să fie „leneși” în acest sens, ci „imitatori” ai celor care au mers înaintea lor și „prin credință și îndelungă-răbdare moștenesc promisiunile”. Aceasta arată încă o dată că perseverența pe calea creștină este cea mai mare dovadă a autenticității.

Cuvântul lui Dumnezeu – un fundament sigur pe care se poate clădi credința (versetele 13-15)

Versetele 13-15

Evrei 6.13-15: Pentru că Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam promisiunea, fiindcă nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure, a jurat pe Sine Însuși, spunând: „Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți”. Și astfel, având îndelungă-răbdare, el a obținut promisiunea.

Deoarece credința are nevoie de un fundament solid pe care să se sprijine, scriitorul prezintă cel mai sigur lucru din univers: Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Dumnezeu Își ține întotdeauna cuvântul (1 Împărați 8.56; 2 Timotei 2.13); credința se poate sprijini pe el și nu va fi dezamăgită. Ca exemplu al credincioșiei lui Dumnezeu față de cuvântul Său, scriitorul face referire la „promisiunea” și „jurământul” pe care Dumnezeu i le-a făcut lui Avraam. Deși circumstanțele în care se aflau Avraam și soția lui erau aproape imposibile – Sara depășise de mult vârsta fertilă –, Dumnezeu și-a ținut cuvântul, făcând o minune, și ei au primit, așa cum le fusese promis, un fiu. Aceasta arată că Dumnezeu Își va ține cuvântul, indiferent ce s-ar întâmpla – chiar dacă asta înseamnă că trebuie să facă o minune pentru a-l împlini!

După ce Avraam a primit un fiu și a fost pus la încercare de Dumnezeu, care i-a cerut să-l pună pe fiu pe altar, Dumnezeu a jurat că îi va da lui Avraam o descendență prin fiul său Isaac. „Promisiunea” de a avea un fiu a fost făcută în Geneza 12.1-3; ea a fost confirmată în Geneza 13.14-16; Geneza 15.1-6 și Geneza 17.15-22; dar abia în Geneza 22.16 Dumnezeu a jurat cu un jurământ: „Am jura pe Mine Însuși, zice DOMNUL”. Scriitorul explică că Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși când a depus jurământul, „fiindcă nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure”. El citează Geneza 22.17 și redă astfel esența jurământului: „Te voi binecuvânta și te voi înmulți.” Așadar, *promisiunea* era legată de faptul că Avraam urma să aibă un fiu, iar *jurământul* era legat de faptul că Avraam urma să aibă descendenți prin fiul său.

După ce i s-a făcut promisiunea, Avraam a trebuit să „aștepte” mulți ani, dar în cele din urmă „a obținut promisiunea” și a primit un fiu prin Sara – exact așa cum spusese Dumnezeu. (Evrei 11.13 nu contrazice acest fapt. Acolo se spune: „În credință au murit toți aceștia [inclusiv Avraam], neprimind promisiunile.” Diferența este că aceste promisiuni [din Evrei 11.13] erau în legătură cu *moștenirea*, în timp ce promisiunea [din Geneza 12.1-3] se referea la faptul că Avraam avea un *fiu* și, prin el, *descendenți*.) Aplicarea aici este evidentă: sfinții evrei trebuiau să aibă aceeași credință și aceeași perseverență ca Avraam și să continue pe calea stabilită de revelația creștină a adevărului – chiar dacă pentru cei care nu au credință aceasta poate părea o nebunie. Avraam a trebuit să treacă prin același lucru.

Versetele 16,17

Evrei 6.16,17: Pentru că, în adevăr, oamenii jură pe unul mai mare și, pentru ei, jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri, spre întărire. În aceasta, Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ...

Când oamenii depun un jurământ în treburile lor, jură pe cineva mai mare decât ei înșiși. Ei „jură” și astfel depun un „jurământ”, iar acesta are ca efect „sfârșitul oricărei neînțelegeri”. Așadar, Dumnezeu, „voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ”. Dacă Dumnezeu Și-a dat cuvântul, nu mai avem nevoie de nimic altceva, pentru că „este imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6.18). Este suficient pentru noi că El Își dă cuvântul; nu este nevoie să fie întărit printr-un jurământ. Dar, deoarece omul este slab, Dumnezeu Se coboară și adaugă un jurământ pentru Avraam și pentru moștenitori, pentru a le confirma ceea ce le-a promis. Astfel, Avraam a avut o dublă asigurare.

Versetele 18-20

Evrei 6.18-20: ... ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică, noi, care am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate mare preot după rânduiala lui Melhisedec.

Scriitorul arată apoi că aceleași două lucruri (promisiunea și jurământul) se pot aplica tuturor celor care sunt copii ai lui Avraam prin credință. Deoarece „moștenitorii promisiunii” nu sunt doar Isaac, Iacov etc., ci toți cei care prin credință sunt copii ai credinciosului Avraam (Galateni 3.7-8.29), și noi ne putem baza pe aceste „două lucruri de nestrămutat” în legătură cu speranța noastră în Hristos.

El încheie această lungă digresiune afirmând că Dumnezeu a mers încă un pas mai departe: El a garantat personal că promisiunile se vor împlini – prin faptul că Hristos Însuși a intrat în Sfânta sfintelor din cer. În ordinea levitică, marele preot intra în Locul Preasfânt doar ca *reprezentant*. El intra acolo singur și nimeni nu-l putea urma. Dar Hristos a intrat acolo ca *garant* și, ca urmare, o întreagă generație de oameni poate acum să-L urmeze acolo. J.N. Darby spune:

Ele și-au găsit confirmarea solemnă în Locul Preasfânt însuși, unde intrase un precursor. Astfel, credinței nu i s-a dat doar un cuvânt și un jurământ, ci un Garant personal pentru împlinirea acestor promisiuni, precum și Locul Preasfânt al lui Dumnezeu ca refugiu pentru inimă. În acest fel, speranța celor care aveau înțelegere spirituală a căpătat un caracter ceresc, în timp ce, prin caracterul Celui care a intrat în cer, s-a garantat împlinirea certă a tuturor promisiunilor Vechiului Testament, și anume în legătură cu un Mijlocitor ceresc care, prin poziția Sa, a asigurat această împlinire, întrucât binecuvântarea pământească și-a găsit acum temelia de neclintit în cerul însuși. Mai mult, prin faptul că a fost asociată cu cerul și că a izvorât din acesta, această binecuvântare a căpătat un caracter mai înalt și mai glorios.⁵

⁵ J.N. Darby, *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*, la cap. 6 (sursa: bibelkommentare.de).

Patru imagini, care descriu speranța sigură, pe care o avem în Hristos în Locul Preasfânt ceresc (versetele 18-20)

Scritorul folosește *patru* imagini, pentru a sublinia speranța sigură, pe care o avem în Hristos, deoarece El a intrat în Locul Preasfânt ceresc. Noi așteptăm încă să intrăm acolo cu trupul nostru, când vom fi glorificați împreună cu El; dar deja acum putem intra în acest Loc Preasfânt ceresc în duh, pentru a ne închina și a ne ruga (compară cu Evrei 10.19-22). Într-o zi viitoare, vom intra acolo cu trupul nostru.

Versetul 18

Evrei 6.18: ... ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică, noi, care am alergat la *adăpost*, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, ...

Un adăpost: mai întâi, credinciosul este văzut ca unul care a „alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră”. Aceasta face aluzie la cetățile de refugiu, în care o persoană vinovată putea fugi pentru a se proteja de judecată (Deuteronomul 19.1-13; Iosua 20.1-9). Acolo ar fi fost în siguranță atâta timp cât ar fi trăit marele preot (compară cu Iosua 20.6). Vestea bună pentru noi este că Hristos are „o preoție care nu se schimbă”; El nu va mai muri niciodată, „trăind pururea ca să mijlocească pentru ei [în Sfânta sfintelor]” (Evrei 7.24,25)! În acest fel, siguranța noastră eternă în fața judecății este garantată.

Versetul 19

Evrei 6.19: ... pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea ...

O ancoră: În al doilea rând, „speranța”, pe care o avem în Hristos în Locul Preasfânt din cer, este ca o „ancoră” care este fixată în portul spre care călătorim. Ea este „sigură și tare” și ne asigură că vom ajunge în cele din urmă la această destinație.

Versetul 20

Evrei 6.20: ... unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate mare preot după rânduiala lui Melhisedec.

Un Înainte-mergător: în al treilea rând, Hristos este „Înainte-mergătorul” nostru, care a mers înainte, pentru a face toate pregătirile necesare, pentru ca noi să ajungem acolo în siguranță. Faptul că Hristos este „Înainte-mergătorul” nostru garantează că vom intra în locul în care se află El. Intrarea „Înainte-mergătorului” nostru este promisiunea că, la un moment dat, Îl vom urma acolo unde se află El acum.

Un mare preot: în al patrulea rând, Hristos a intrat în Sfânta sfintelor cerești ca „mare preot” al nostru, al cărui preoție este „după rânduiala lui Melhisedec”. Este o preoție eternă, cu o dublă funcție. În trecut, Melhisedec a adus binecuvântarea *de la Dumnezeu* lui Avraam și a luat zeciuiala *de la Avraam*, pentru a o aduce lui Dumnezeu (Geneza 14.18-20; Evrei 7.1,2). Aceasta înseamnă că binecuvântarea lui Dumnezeu nu este acordată numai lui Avraam, ci tuturor celor care sunt copiii lui prin credință, și este, de asemenea, un semn că ei Îi aduc închinare lui Dumnezeu. Deoarece binecuvântarea lui Dumnezeu pentru cei mântuiți va fi eternă și închinarea pe care cei mântuiți o aduc lui Dumnezeu va fi, de asemenea, eternă, este necesar să avem un preot care să slujească aceste lucruri *de la* și *către* Dumnezeu în eternitate. Aceasta este ceea ce avem în preoția

lui Hristos. Scriitorul dovedește acest fapt citând din nou Psalmul 110.4: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 5.6; 6.20; 7.17).

La învierea Sa dintre morți, Domnul a fost instituit în funcția preoției Sale după rânduiala lui Melhisedec. Dar *slujba* actuală a preoției Sale este după rânduiala lui Aaron. Ca mare preot al nostru, Domnul trăiește astăzi în prezența lui Dumnezeu pentru a mijloci pentru noi, ajutându-ne astfel în călătoria noastră prin pustie spre ținta noastră cerească. Când va apărea, însă, El va înceta această lucrare de mijlocire și va intra în slujba preoției Sale după rânduiala lui Melhisedec. Deci, El este deja astăzi în această funcție, dar nu lucrează încă în această funcție. Dar când va veni, speranțele noastre în El se vor împlini. Vom fi glorificați împreună cu El, fiind arătați public când El va împărăți ca Împărat și Preot în Împărăția Sa.

Astfel, Hristos a intrat în *patru* moduri diferite și din *patru* motive diferite prin perdeaua Locului Preasfânt din cer. Toate au scopul de a da credinciosului o speranță sigură. El este acolo

- ca *adăpost* al nostru în fața judecății,
- ca *ancoră*, care ne garantează sosirea în siguranță acolo,
- ca *Înainte-mergător*, care pregătește totul pentru noi acolo și
- ca *Mare Preot*, care mijlocește pentru noi în timp ce suntem pe drum.

Aceste lucruri au fost cu siguranță o încurajare pentru acești credincioși evrei să continue pe calea creștină și ar trebui să fie la fel și pentru noi.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-6-a12951.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017